

ПОВІСТІ ЛЕОНІДА БРАЗОВА

Наш полтавський письменник Леонід Петрович Бразов, ветеран і інвалід Великої Вітчизняної війни, комуніст, відомий читачькому загалу як автор ряду прозових книжок: «Вірне серце», «Третя зустріч», «Вікна настіж», «Кара», «Пороги», «Фортеця», «Недописані сторінки», «Живим не байдуже» та ін. Вони не залежуються у книжкових магазинах.

Нещодавно в київському видавництві «Радянський письменник» вийшла його нова книга «Такий довгий шлях», що складається з двох повістей. Перша з них «Вересень—жовтень» розповідає про наших сучасників, людей різних професій. Невгамовні, вони в більшості своїй проявляють себе повноцінними господарями, котрим ніщо не байдуже — розпочагу справу обов'язково доведуть до кінця.

Головним героєм повісті є студент інженерно-будівельного інституту Олексій Книш. Звичайний собі хлопець. Не відмінник навчання. Він навіть не впевнений у тому, чи ту професію він вибрав. Не найактивніший у громадській роботі. Але у читача він викликає симпатію і навіть любов. Це він бере академвідпустку в інституті, аби доглядати свого хворого дідуся. Це він доводить справу до кінця про загадку загибелі військового курсанта в 1941 році Миколи Шевчука, котрого німці спалили, обливши бензином, бо він не здався їм у полон. Це він приходить на допомогу дільничному міліціонеру при затриманні небезпечного злочинця...

А ось інший герой — Арчі Гурзай, сирота, під опікою мачухи. На пер-

ший погляд, він такий певний у своєму місці в житті, ніяк не визначить свого покликання (іноді навіть нетрудовлаштований: заважає мачуха), невибагливий у виборі друзів... Але останнім своїм вчинком довів, що він людина чесна, готова на подвиг: він без роздумів віддає своє життя, аби лиш знешкодити небезпечного рецидивіста.

Викликають у читачів добре ставлення й інші герої: міліціонер Семидоля (загинув від рук бандита), робітниця Ніна (аматорка заводської сцени), голова сільради Галина Василівна, перукар Кароліна Феофанівна та інші.

Проте в житті зустрічається і зло, й підлість. Добре втілені вони в Михайлові Спиридоновичу Бульковичу, чие ім'я стало досить популярним серед науковців. Насправді ж у нього чорна душа. Це він у 1941 році не зняв з військового поста свого друга М. Шевчука, і той загинув, а Булькович буде розповідати неправду про останні години героя. Це Булькович проїхав своєю автомашиною мимо вбитого мотоцикліста, не зупинившись, не поцікавившись трагічною подією. Цілком слушно говорить йому міліціонер-шляховик, що такий професор не може виховувати студентів. Переконли-

вим у художньому відношенні вийшов і образ запеклого злочинця Каріма. Але таких оборотнів у нашому суспільстві все-таки одиниці. Не вони визначають вартість, сутність нашого життя.

Друга повість, назва якої винесена в заголовок книги, переносить нас у 20—30 роки, коли утверджувалася Радянська влада, набирала сили й могутності наша країна. Особисті долі героїв тісно переплітаються в книзі з долею всього радянського народу, з історією становлення й розвитку рідної Вітчизни.

У центрі — селянський хлопчик, син загиблого червоного командира Тимо Гречук. Успішний ріст його громадянської свідомості проходить під впливом справжнього більшовика — лєнінця Степана Журавля. Тому й зрозумілий нам девіз юнака Тимоша Гречука: в житті займати тільки активну позицію, дружити — без розрахунку, любити — без зради, долати свої недоліки — без роздумів і вагань.

У Тимоша добрі друзі — Катерина Журавель, Юра Литовець. Автору вдалось в них утілити прекрасні людські якості: почуття вірності, колективізму, непримиримості до міщанства й нищості. Така юнь стає взірцем для всієї молоді.

Гарну книгу написав Леонід Бразов. Вона хвилює своєю правдивістю, тим, що її герої мужньо борються за торжество святих ідей, високих моральних принципів нашого життя.

Інтерес у нашого читача до книги Л. Бразова підвищений ще й тим, що описані в ній події й люди взяті з Полтавщини й з самої Полтави.

Ол. КУЗЬМЕНКО.